

og Formueskat, saaledes som vi ville have den. Se dette er, hvad jeg efter min Opfattelse tillader mig at kalde et usforvarligt Standpunkt. Men naar De ville gaa ud derfra, og naar De paa den Maade ville forhandle med det andet Thing for at gjøre det noevdendigt for det andet Thing og for Regjeringen at underkaste sig den Form, som de ville have, saa er det en anden Sag; men det er ikke den Maade, hvorpaa man kommer hinanden imøde og forhandler om Love, der skulle vedtages. Ligesom altsaa dette Mæglingsforslag er stødt paa Modstand fra de Herrer, har det ogsaa hos den høitærede Conseilspræsident mødt en meget fjølig Modtagelse. Den høitærede Conseilspræsident bemærkede, at han ganske vist var villig til at gaa ind paa en Indtægts- og Formueskat, naar det kunde godtgjøres, at en saadan var noevdendig; men saalænge Noevdendigheden ikke forelaa, var der ikke Grund til at gaa ind derpaa. Det forekommer mig imidlertid, at man ikke kan blive enig om, naar der foreligger en Noevdendighed paa dette Øbet. Grunden, hvorfor man ikke ønsker allerede nu at binde sig til saa store Udgifter uden at se, fra hvilken Kilde de skulle komme, kan ikke ligge ligefrem i den Noevdendighed, at der ingen Penges er, men ogsaa i Ønsket om at holde den Mulighed aaben for sig at komme ind paa andre Reformers, som ville medføre Formindskelse af Skatteindtægterne. Naar der saaledes er Tale om en Nedsættelse i Lødsatserne, saa vil det Spørgsmaal opstaa, hvorvidt dette er noevdendigt eller ikke, og det vil da altid staa Enhver frit for at sige: Det er paa ingen Maade absolut noevdendigt, at vi nedsætte Lødsatserne. Paa samme Maade kan det gaa med hvilkenformhelst anden Reform. Der vil da altid fra Conseilspræsidentens og hans Venners Side kunne paastaas, at en saadan Nedsættelse i Skatterne ikke er noevdendig, og som Følge deraf ville vi, naar vi skulle gaa til disse Udgifter til Forsvarsvæsenet, komme til at afstære os Muligheden for at faae andre Reformers, som af det store Flertal i Rigsdagen og dette Thing anses for meget ønskelige. Naar den høitærede Conseilspræsident i det Foredrag, vi igaar hørte, henviste Flertallet i denne Forsamling til og trøstede det med den Betragtning, at det altid stod i dens Magt gjennem Finantslovene for de enkelte Aar at afgjøre, hvor Meget der skal bevilges til Forsvarssagen, saa forekommer det mig, at en saadan Henviisning fra Finantsministeren til dette Thing om, naar det ved en Lov er vedtaget, at der skal bevilges visse Summer til visse Foranstaltninger, at det da har i sin Haand gjennem Finantsloven at negte, hvad det en Gang har vedtaget, mildest talt er noget besynderligt, især af den høitærede Finantsminister. Det forekommer mig, at der deri indirekte kunde ligge en Anerkjendelse af en Doktrin, som ganske vist har fundet et vist Medhold her i Thinget, men som man dog ikke har hørt fra Regjeringens Side.

Seg kan heller ikke tro, at den høitærede Finantsminister virkelig vil have sine Ord saaledes opfattede, men det synes dog, at denne Opfattelse ligger nærmest. Naar vi her fra alle Sider — baade fra Landstingets og Folkethingets og fra Regjeringens Side — vare enige om til næste Aar alvorlig at tage fat paa en Lov om en Indtægts- og Formueskat og vare enige om det Princip, at der til Afholdelse af Forsvarsudgifterne burde skaffes ekstraordinære Kilder, saa tror jeg, at Sagen var rykket meget væsentlig frem. Derfor gjør det mig ondt at se den fjølige Modtagelse, som dette Mæglingsforslag har faaet.

Winther: Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgtreds (Berg) tilbød sig at sige, at jeg havde udrevet nogle Ytringer, som han havde brugt ved en tidligere Leilighed, af deres Sammenhæng. Jeg tillader mig at gjøre det ærede Thing opmærksom paa, at han idag i sit Foredrag i fuldeste Maade har stadfæstet Rigtigheden af det, som jeg har anført af hans Tale. Det er den sædvanlige Maade at imødegaa paa at sige, at man har udrevet Ytringer af deres Sammenhæng; men den taber sin Betydning her, naar man lægger Mærke til, hvad det ærede Medlem selv har sagt; thi jeg har ikke sagt, at han har ment Andet, end hvad han netop har udtalt idag. Det, som jeg har ment, at han har sagt, er omtrent ordret det Samme, som han har sagt idag. Jeg har altsaa ikke taget fejl deraf; men saa kan det heller ikke nytte Noget at sige, at jeg har udrevet Ytringerne af deres Sammenhæng, thi der er dog vel Ingen, der ønsker, at jeg skulde opløse det ærede Medlems meget lange Tale i den Anledning; det kunde der vistnok ikke være Anledning til. Det var dette Formelle, som jeg vilde tillade mig at bemærke overfor det ærede Medlem. Hvad dernæst Standpunktet angaar, da er jeg glad ved, at det ærede Medlem atter idag har fremdraget sine bestemte Standpunkter, for hvilke jeg naturligvis, da jeg er overtydet om, at det er hans inderste Overbevisning, at det, som han vil, er til Gavn, ikke kan Andet end have den største Afgtelse; men jeg maa bede det ærede Medlem om ikke at sætte sig i Modsætning til mig, som om jeg ikke kunde have den samme levende Følelse for en Gjenforening med dem, der ere skilte fra os ved Vold og Magt. Da jeg hørte det ærede Medlems Udtalelser, forekom det mig, som om han troede, at jeg havde opgivet det Program, som han omtalte, at Konge og Folk i Forening havde udtalt sig for. Jeg er saa enig med det ærede Medlem som Nogen i, at det er dette, som vi maa ønske og tilstræbe, og det er blot Maaden, hvorpaa det skal naas, hvorom det ærede Medlem og jeg ere uenige. Naar det ærede Medlem havde lagt Mærke til den Maade, hvorpaa jeg har omtalt det ved de to Leiligheder, hvor jeg har udtalt mig omstændelig dervom, saa vilde han have